

Dr. Eben Alexander

DOVADA
LUMII DE
DINCOLO

ADUSĂ DE UN NEUROCHIRURG

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Lifestyle

**TREBUIE
SĂ ȘTII**

Cuprins

PROLOG	9
1. Durerea	19
2. Spitalul	25
3. De nicăieri (Din neant)	30
4. Eben IV	32
5. Lumea de dincolo	36
6. O ancoră pentru viață	40
7. Melodia rotitoare și Poarta	44
8. Israel	48
9. Esența	51
10. Ce contează	56
11. La capătul spiralei descendente	64
12. Esența	73
13. Miercuri	79
14. Un tip special de experiență în pragul morții	81
15. Darul uitării	84
16. Puțul	90
17. N din 1	92
18. Să uiți și să-ți amintești	97

19. Niciun loc unde să te ascunzi	99
20. Încheierea	103
21. Curcubeul	105
22. Șase chipuri	108
23. Ultima noapte, prima dimineață	111
24. Reîntoarcerea	114
25. Mai e puțin... ..	118
26. Vestea se răspândește	122
27. Întoarcerea acasă	124
28. Ultrarealul	127
29. O experiență obișnuită	129
30. Întors din morți	134
31. Trei tabere	138
32. O vizită la biserică	145
33. Enigma conștiinței	147
34. O dilemă finală	159
35. Fotografia	162
Eternea	168
Mulțumiri	169
Listă de lectură	173
Anexa A: Declarația doctorului Scott Wade	181
Anexa B: Ipoteze neuroștiințifice luate în calcul pentru explicarea experienței mele	183

Prolog

Un om ar trebui să caute ceea ce este, nu ceea ce crede că ar trebui să fie.

Albert Einstein (1879–1955)

Când eram copil, visam adesea să zbor.

De cele mai multe ori, ieșeam noaptea în curte, mă uitam la stele când, dintr-odată, începeam să mă înalț. Simțeam că mă ridic automat primii câțiva centimetri. Dar imediat observam că, cu cât ajungeam mai sus, cu atât progresul meu depindea de mine... de ceea ce făceam *eu*. Dacă eram prea excitat, prea emoționat de experiență, mă prăbușeam înapoi pe pământ... dur. Dar, dacă îmi păstram calmul, dacă lăsam totul să se desfășoare în ritmul firesc, porneam în sus, tot mai repede, spre cerul înstelat.

Poate că acele vise au constituit în parte motivul pentru care, odată cu trecerea anilor, m-am îndrăgostit de avioane și rachete — de orice m-ar fi putut duce acolo sus, în lumea de deasupra acesteia. Când zburam cu avionul împreună cu familia, îmi țineam fața lipită de geam de la decolare până la aterizare. În vara lui 1968, când aveam paisprezece ani, mi-am cheltuit toți banii pe care-i câștigasem tunzând gazonul la vecini pe un set de lecții de zbor cu planorul cu un tip numit Gus Street de la Strawberry Hill, un mic aerodrom cu pistă de iarbă la vest de Winston-Salem, Carolina de Nord, orașul în care am crescut. Și-acum îmi amintesc cât de tare îmi bătea inima în timp ce trăgeam de butonul mare și roșu care desfăcea frânghia ce mă ținea de avionul de tractare și îmi înclinam planorul spre aerodrom. A fost pentru prima oară în viața mea când m-am simțit cu adevărat singur și

liber. Cei mai mulți dintre prietenii mei au avut sentimentul acesta în automobil, dar senzația, cumpărată cu banii mei, de a mă afla la trei sute de metri înălțime într-un planor, era mai intensă de o sută de ori decât ceea ce simțeau ei.

În anii 1970, când eram la colegiu, m-am înscris în echipa de parașutism sportiv a Universității din Carolina de Nord. Mă simțeam ca într-un fel de frăție secretă — un grup de oameni care știau ceva special și magic. Primul meu salt a fost înfricoșător, iar al doilea, și mai și. Dar la al doisprezecelea salt, când am ieșit pe ușa avionului și a trebuit să cad mai bine de trei sute de metri înainte să-mi deschid parașuta (prima mea „întârziere de zece secunde“), am știut că eram pe teren sigur. Am făcut 365 de salturi cu parașuta în colegiu și am acumulat mai bine de trei ore și jumătate de cădere liberă, în principal în formație, cu până la douăzeci și cinci de colegi parașutiști. Deși am încetat să mai sar din 1976, am continuat să am vise animate despre salturile cu parașuta, care erau întotdeauna plăcute.

Cele mai reușite salturi erau, de regulă, cele de după-amiază târziu, când soarele începea să coboare sub linia orizontului. Este greu de descris senzația pe care o aveam în timpul acelor salturi: simțeam că mă îndrept spre ceva pe care nu-l puteam numi, dar despre care știam că simt nevoia să mă mai apropiu. Nu era tocmai solitudine, pentru că felul cum săream nu era chiar așa de solitar. Săream câte cinci, șase, uneori zece sau doisprezece oameni deodată, alcătuind formații în cădere liberă. Cu cât erau mai mari și mai dificile, cu atât mai bine.

Într-o sâmbătă frumoasă din 1975, săritorii de la universitate și cu mine ne-am asociat cu unii dintre prietenii noștri de la un centru de parașutism din estul statului Carolina de Nord pentru câteva formații. La penultimul salt al zilei, aruncându-ne dintr-un avion D18 Beechcraft de la 3 200 de metri, am alcătuit un fulg de zăpadă din zece oameni. Am reușit să ne aranjăm în formație completă înainte de a trece de pragul de la 2 100 de metri și astfel am putut să ne bucurăm de optsprezece secunde de zbor în formație printr-un abis clar

dintre doi cumuluși impozanți, până să ne despărțim la 1 000 de metri și să ne depărtăm unii de ceilalți pentru a ne deschide parașutele.

Până am ajuns la sol, soarele apusese. Dar, grăbindu-ne să urcăm în alt avion și decolând iar cu repeziciune, am reușit să urcăm și să prindem ultimele raze de soare și să efectuăm un al doilea salt la crepuscul. Cu acest prilej, doi membri nou-întrați în echipă făceau prima lor încercare de zbor înspre formație — cu alte cuvinte, să se alăture formației venind dinspre exterior, față de situația când ești baza sau omul de legătură (lucru mai ușor de făcut pentru că, în esență, nu trebuie decât să cazi drept în jos, în vreme ce toți ceilalți fac manevre ca să se prindă de tine). A fost palpitant pentru cei doi „juniori“, dar și pentru cei mai experimentați dintre noi, dându-le plusul nostru de pricepere celor doi săritori care pe urmă aveau să fie capabili să ni se alăture în formații și mai mari.

Eu urma să fiu ultimul care să se alăture tentativei de stea din șase oameni de deasupra pistelor de pe micul aeroport din vecinătatea localității Roanoke Rapids, Carolina de Nord. Tipul aflat în fața mea se numea Chuck. Chuck era experimentat în „munca relativă“, sau MR — altfel spus, în construirea formațiilor în cădere liberă. Ne aflam încă în lumina soarelui la 2 300 de metri, dar sub noi luminile stradale începeau să se aprindă. Salturile de la amurg erau mereu sublime, iar acesta era clar că avea să fie unul minunat.

Cu toate că urma să părăsesc avionul la doar circa o secundă după Chuck, trebuia să mă mișc rapid ca să-i prind din urmă pe toți. În primele șapte secunde mă aruncam direct în jos, cu capul înainte. Asta mă făcea să cad cu aproape 160 de kilometri la oră mai rapid decât prietenii mei, astfel încât să pot fi acolo, după ce ei vor fi construit formația inițială.

Procedura normală pentru salturile de tip MR era ca toți săritorii să se despartă la 1 000 de metri și să se îndepărteze de formație pentru un maximum de separație. Fiecare „semnalizează“ apoi cu brațele deschiderea iminentă a parașutei, se uită în sus ca să se asigure că nimeni nu se află deasupra lui și trage de firul de deschidere.

— Trei, doi, unu... salt!

Primii patru săritori au ieșit, urmați îndeaproape de Chuck și de mine. Cu capul în jos în coborâre directă și apropiindu-mă de viteza finală, am zâmbit când am văzut soarele apunând pentru a doua oară în acea zi. După ce ajungeam la ceilalți, plănuiam să îmi întind brațele lateral și să pun astfel în funcțiune frânele de aer (aveam aripi din material textil de la încheieturile mâinilor până la șolduri care opuneau o rezistență imensă când erau complet umflate și la viteză mare) și să-mi îndrept mânecile evazate și cracii pantalonilor înspre aerul care venea spre mine.

Dar n-am mai avut ocazia.

În timp ce cădeam înspre formație, am observat că unul dintre băieții cei noi se apropiase prea rapid. Poate că mișcarea prea iute printre norii din apropiere îl speriasse un pic — amintindu-i că se deplasa cu șaiszeci de metri pe secundă spre planeta gigantică de jos, parțial învăluită în întunericul care se așternea. În loc să se alăture lent marginii formației, el dăduse buzna și provocase desprinderea tuturor celorlalți. Acum toți cei cinci săritori se rostogoleau, scăpați de sub control.

În același timp, erau și mult prea aproape unii de ceilalți. Un parașutist lasă în urma lui un curent superturbulent de aer de joasă presiune. Dacă un alt săritor intră în acel curent, viteza lui crește brusc și se poate ciocni de cel de sub el. Asta, în continuare, poate să-i facă pe ambii săritori să accelereze și să se ciocnească de oricine s-ar putea afla sub ei. Pe scurt, e o rețetă sigură pentru dezastru.

Mi-am înclinat corpul și m-am îndepărtat de grup ca să evit grămada de inși care se rostogoleau. Am manevrat până când m-am aflat chiar deasupra „spotului“, un punct magic de la sol deasupra căruia urma să ne deschidem parașutele pentru o coborâre lejeră de două minute.

M-am uitat și am văzut ușurat că săritorii dezorientați se îndepărtau și ei unii de alții, destrămând astfel îngrămădirea mortală.

Chuck era acolo, printre ei. Spre surprinderea mea, venea chiar în direcția mea. S-a oprit imediat sub mine. Din cauza

rostogolirii forțate a grupului, treceam de altitudinea de 600 de metri mai rapid decât anticipase Chuck. Poate credea că are noroc și nu trebuie să respecte regulile... întru totul.

Sigur nu mă vede. Gândul abia a avut timp să-mi treacă prin cap înainte ca parașuta-pilot colorată a lui Chuck să înflorească din rucsacul lui. Capturând aerul din jur care avea o viteză de peste 190 de kilometri la oră, parașuta-pilot a țâșnit spre mine, trăgând în urma ei parașuta principală.

Din clipa în care am văzut ieșind parașuta-pilot a lui Chuck, am avut la dispoziție o fracțiune de secundă ca să reacționez. Căci ar fi durat mai puțin de o secundă să mă rostogolesc chiar prin parașuta lui principală care tocmai se desfășura și, foarte probabil, să mă ciocnesc de Chuck. La viteza aceea, dacă îi loveam brațul sau piciorul, i-l smulgeam pe loc, suferind și eu în același timp o lovitură fatală. Dacă îl loveam direct, ambele noastre corpuri riscuiau, practic, să explodeze.

Oamenii spun că lucrurile se mișcă mai lent în astfel de situații și au dreptate. Minte mea urmărea acțiunea în microsecunde care au urmat de parcă ar fi vizionat un film cu încetinitorul.

În momentul în care am văzut parașuta-pilot, brațele mele s-au dus brusc spre lateral și mi-am îndreptat corpul într-un salt cu capul în jos, îndoindu-mă foarte ușor din șolduri. Verticalitatea mi-a dat o viteză sporită, iar îndoirea de mijloc a permis corpului meu să adauge mai întâi puțin, apoi o mișcare orizontală considerabilă, care a făcut din corpul meu o aripă eficientă, trimițându-mă pe lângă Chuck chiar în fața parașutei lui colorate, tip Para-Commander, care tocmai se desfăcea.

Am trecut pe lângă el cu aproape 200 de kilometri la oră sau cu circa 70 de metri pe secundă. La o asemenea viteză, mă îndoiesc că mi-a văzut expresia feței. Dar, dacă ar fi văzut-o, ar fi observat întruchiparea uimirii pure. Cumva, reacționasem în câteva microsecunde la o situație care, dacă aș fi avut timp să mă gândesc la ea, ar fi fost mult prea complexă pentru mine.

Și totuși... am rezolvat-o și amândoi am aterizat fără probleme. Era ca și cum, confruntat cu o situație care necesita

mai mult decât capacitatea sa normală de a reacționa, creierul meu căpătase, pentru o clipă, o putere supranaturală.

Cum de-am reușit? Pe parcursul carierei mele de peste douăzeci de ani în neurochirurgia universitară — timp în care am studiat creierul, observând cum funcționează și făcând operații pe el — am avut o mulțime de ocazii să reflectez chiar la această întrebare. În cele din urmă, am atribuit-o ideii potrivit căreia creierul este un dispozitiv cu adevărat extraordinar: nici nu putem bănuși cât este de deosebit.

Îmi dau seama acum că adevăratul răspuns la acea întrebare este mult mai profund. Dar a trebuit să trec printr-o metamorfoză completă a vieții mele și a viziunii asupra lumii ca să întrezăresc răspunsul. Cartea de față se referă la evenimente care mi-au schimbat ideile legate de această chestiune. Ele m-au convins că, oricât de minunat ar fi creierul ca mecanism, nu el mi-a salvat viața în ziua aceea. Ceea ce a intrat în acțiune în secunda în care parașuta lui Chuck a început să se deschidă a fost o altă parte, mult mai profundă din mine. O parte care se poate mișca atât de rapid pentru că nu este deloc blocată în timp, așa cum sunt creierul și corpul.

Aceasta era, de fapt, aceeași parte din mine care mă făcuse să tânjesc atât după înaltul cerului când eram mic. Nu e doar cea mai deșteaptă parte din noi, ci și cea mai profundă, și, totuși, în cea mai mare parte a vieții mele de adult, am fost incapabil să cred în ea.

Dar acum cred, iar în paginile care urmează vă voi explica de ce.

Sunt neurochirurg.

Am absolvit Universitatea din Carolina de Nord la Chapel Hill în 1976, cu specializarea în chimie, și mi-am luat doctoratul în medicină la Facultatea de Medicină de la Universitatea Duke în 1980. În cei unsprezece ani de facultate și de rezidențiat de la Duke, dar și de la Spitalul General Massachusetts și Harvard, m-am concentrat pe neuroendocrinologie, studiul interacțiunilor dintre sistemul nervos și sistemul endocrin — seria de glande care secretă hormonii ce dirijează majoritatea

activităților din organismul uman. De asemenea, am petrecut doi dintre acei unsprezece ani cercetând modul cum vasele de sânge dintr-o anumită zonă a creierului reacționează patologic când se produce o sângerare în ea ca urmare a unui anevrism — un sindrom numit vasospasm cerebral.

După ce am beneficiat de o bursă de studii în neurochirurgie cerebrovasculară la Newcastle-Upon-Tyne în Marea Britanie, am petrecut cincisprezece ani în corpul profesoral de la Facultatea de Medicină de la Harvard ca profesor asociat de chirurgie, cu specializarea în neurochirurgie. În acei ani, am operat nenumărați pacienți, mulți dintre ei având afecțiuni cerebrale grave, ce le puneau viața în pericol.

Cea mai mare parte a activității mele de cercetare a implicat dezvoltarea unor proceduri tehnice avansate cum ar fi radiochirurgia stereotactică, o tehnică ce le permite chirurgilor să ghideze cu precizie fascicule de radiație spre anumite ținte din creier fără să afecteze zonele adiacente. De asemenea, am contribuit la dezvoltarea procedurilor neurochirurgicale ghidate prin imagistică de rezonanță magnetică nucleară, indispensabilă în repararea unor afecțiuni cerebrale greu de tratat cum ar fi tumorile și accidentele vasculare. În acei ani, am fost autor sau coautor la peste 150 de capitole și articole pentru revistele medicale evaluate de experți și mi-am prezentat descoperirile la peste două sute de conferințe medicale din lumea întreagă.

Pe scurt, mi-am dedicat viața științei. Chemarea vieții mele a fost să folosesc instrumentele medicinei moderne ca să-i ajut și să-i vindec pe oameni și să aflu mai multe despre funcționarea corpului și a creierului uman. Mă simțeam nespus de norocos că îmi găsisem vocația. Mai important, aveam o soție frumoasă și doi copii adorabili și, cu toate că am fost în multe privințe căsătorit cu munca, nu mi-am neglijat familia, pe care o consider cealaltă mare binecuvântare a vieții mele. În multe privințe eram un om foarte norocos și știam acest lucru.

Pe 10 noiembrie 2008 totuși, la vârsta de cincizeci și patru de ani, norocul a părut să mă părăsească. Am fost afectat

de o boală rară și am intrat în comă timp de șapte zile. În acest timp, întregul meu neocortex — suprafața exterioară a creierului, partea care ne face umani — a încetat să funcționeze. A rămas inoperant. În esență, absent.

Când creierul tău este absent, și tu ești absent. Ca neurochirurg, am auzit, de-a lungul anilor, multe povești ale unor oameni care au avut experiențe stranii, de obicei după ce-au suferit un stop cardiac: povești despre călătorii în locuri cu peisaje misterioase, minunate; despre convorbiri cu rude moarte — ba chiar despre întâlniri cu Dumnezeu însuși.

Istorisiri minunate, fără doar și poate. Dar, în opinia mea, toate erau pură fantezie. Ce a cauzat aceste tipuri de experiențe din alte lumi pe care acești oameni le relatează atât de des? Nu aveam pretenția că aș ști, dar intuiam că își aveau originea în creier. Ca, de altfel, întreaga conștiință. Dacă nu ai un creier funcțional, nu poți să fii conștient.

Asta se întâmplă deoarece creierul este mașina care produce conștiința în primul rând. Când mașina se defectează, conștiința încetează să existe. Oricât de enorm de complicată și misterioasă este mecanica efectivă a proceselor cerebrale, în esență, chestiunea este chiar așa de simplă. Tragi ștecherul din priză și televizorul se oprește. Programul s-a terminat, indiferent cât de mult ți-a plăcut.

Mai exact, așa ți-aș fi spus înainte ca propriul meu creier să clacheze.

Cât timp m-am aflat în comă, creierul meu nu numai că a funcționat necorespunzător — n-a mai funcționat *deloc*. Acum cred că aceasta se poate să fi fost cauza profunzimii și intensității experienței în pragul morții (EPM) pe care am suferit-o. Multe dintre EPM-urile relatate au loc când inima celui în cauză încetează să bată o vreme. În acele cazuri, neocortexul este temporar inactivat, dar, în general, el nu este prea vătămat, cu condiția ca fluxul de sânge oxigenat să fie restabilit prin resuscitare cardiopulmonară sau reactivarea funcției cardiace în decurs de circa patru minute. Dar, în cazul meu, neocortexul a fost ieșit din joc. Mă întâlneam cu

realitatea unei lumi a conștiinței care exista *complet independent de limitările creierului meu fizic*.

În unele privințe, am avut parte de un iureș perfect de experiențe în pragul morții. În calitate de neurochirurg practicant, având la activ decenii de cercetare și activitate nemijlocită în sala de operații, eram calificat pentru a judeca nu doar realitatea, ci și *implicațiile* a ceea ce mi s-a întâmplat.

Acele implicații sunt formidabile, aproape indescritibile. Experiența mea mi-a arătat că moartea corpului și a creierului nu înseamnă sfârșitul conștiinței, că experiența umană continuă dincolo de mormânt. Mai important, ea continuă sub privirea lui Dumnezeu, care ne iubește și are grijă de fiecare dintre noi, îndreptându-se spre locul unde universul însuși și toate ființele care-l populează se îndreaptă în cele din urmă.

Locul în care am fost era real. Real într-un fel care face ca viața pe care o ducem aici și acum să pară, prin comparație, ca un vis. Asta nu înseamnă totuși că nu prețuiesc viața pe care o trăiesc acum. De fapt, o prețuiesc mai mult decât o făceam înainte. Și asta pentru că acum o văd în adevăratul ei context.

Viața asta nu e lipsită de sens. Dar nu putem să vedem acest adevăr de aici — cel puțin în cea mai mare parte a timpului. Ce s-a întâmplat cu mine cât timp am fost în acea comă este, pot spune cu ușurință, cea mai importantă poveste pe care o voi spune vreodată. Dar, fiind atât de străină de înțelegerea obișnuită, povestea este dificil de relatat. Nu pot, pur și simplu, s-o strig în gura mare. În același timp, concluziile mele se bazează pe o analiză medicală a experienței trăite și pe familiaritatea cu majoritatea conceptelor avansate din știința despre creier și studiile despre conștiință. Din momentul în care am realizat adevărul din spatele călătoriei mele, am știut că *trebuie* s-o spun. Să fac acest lucru cum se cuvine a devenit principala misiune a vieții mele.

Nu vreau să spun prin asta că mi-am abandonat activitatea medicală și viața ca neurochirurg. Dar acum, că am avut privilegiul să înțeleg că viața noastră nu se sfârșește cu

moartea trupului sau a creierului, consider că este datoria mea, chemarea mea să le vorbesc oamenilor despre ce am văzut dincolo de trup și dincolo de acest pământ. Sunt dornic în mod deosebit să le spun povestea mea oamenilor care poate că au auzit înainte povești similare cu a mea și au vrut să le creadă, dar nu au fost în stare să le creadă pe deplin.

Acestor oameni, mai mult decât altora, le adresez această carte și mesajul conținut în ea. Ceea ce am a vă spune este adevărat și la fel de important ca orice vă va spune vreodată indiferent cine.

Capitolul 1

Durerea

Lynchburg, Virginia — 10 noiembrie 2008

Ochii mi s-au deschis larg. În întunericul dormitorului nostru, m-am concentrat pe lucirea roșie a ceasului de pe noptieră: 4:30 dimineața — o oră înainte de momentul în care mă trezeam de obicei pentru drumul de șaptezeci de minute cu mașina de la casa noastră din Lynchburg, Virginia, până la Fundația de Chirurgie cu Ultrasunete Concentrate din Charlottesville, unde lucram. Soția mea, Holley, încă dormea profund lângă mine.

După ce-am petrecut douăzeci de ani în cadrul neurochirurgiei universitare din Greater Boston, m-am mutat împreună cu Holley și restul familiei în ținuturile înalte ale Virginiei cu doi ani în urmă, în 2006. Holley și cu mine ne întâlniserăm în octombrie 1977, la doi ani după ce amândoi absolviserăm colegiul. Holley își pregătea masterul în arte frumoase, iar eu urmam facultatea de medicină. Ieșise de două ori în oraș cu colegul meu de cameră, Vic. Într-o zi, el a venit cu ea ca să mi-o prezinte — probabil ca să se dea mare. În timp ce plecau, i-am spus lui Holley că poate să revină oricând, adăugând că nu trebuie să se simtă obligată să-l aducă și pe Vic.

La prima noastră întâlnire adevărată, am mers cu mașina la o petrecere în Charlotte, Carolina de Nord, un drum de două ore și jumătate cu mașina. Holley avea laringită, așa că a trebuit să susțin 99 la sută din conversație și la dus, și la întors. A fost simplu. Ne-am căsătorit în iunie 1980 la Biserica Episcopală St Thomas din Windsor, Carolina de Nord, și

ne-am mutat curând după aceea în apartamentele Royal Oaks din Durham, unde eram rezident la departamentul de chirurgie de la Duke. Locuința noastră era departe de a fi regală și nici nu-mi amintesc să fi văzut vreun stejar*. Aveam bani foarte puțini, dar eram atât de ocupați — și atât de fericiți că suntem împreună — că nu ne păsa. Una dintre primele noastre vacanțe a fost o excursie cu cortul primăvara pe plajele din Carolina de Nord. Primăvara este sezonul musculițelor înțepătoare în Carolina de Nord și de Sud, iar cortul nostru nu oferea cine știe ce protecție împotriva lor. Și cu toate astea, ne-am distrat de minune. Într-o după-amiază, în timp ce înotam prin valurile de la Ocracoke, am născocit o metodă de a prinde crabii cu cochilie albastră care îmi forfoteau pe lângă picioare. Am dus o cantitate considerabilă la motelul din Pony Island, unde se cazaseră niște prieteni, și i-am copt pe grătar. Erau destui ca să-i împărțim cu toată lumea. În pofida faptului că făceam economii cât puteam, curând am rămas cu jenant de puțini bani. Stăteam cu cei mai buni prieteni ai noștri, Bill și Patty Wilson, și, dintr-un capriciu, am decis să-i însoțim la o seară de bingo. Bill se ducea la bingo de zece ani în fiecare seară de joi, în fiecare vară, și nu câștigase niciodată. Pentru Holley, era prima oară când juca bingo. Poate c-a fost norocul începătorului sau intervenția divină, dar a câștigat două sute de dolari — care pentru noi parcă erau cinci mii de dolari. Banii ne-au prelungit excursia și ne-au făcut să ne simțim mult mai relaxați.

Mi-am luat doctoratul în medicină în 1980, tocmai când Holley și-a luat licența și și-a început cariera de artist plastic și profesor. Am efectuat prima operație pe creier de unul singur la Duke, în 1981. Primul nostru copil, Eben IV, s-a născut în 1987 la Maternitatea Princess Mary din Newcastle-Upon-Tyne din nordul Angliei în timpul bursei de specializare în chirurgie cerebrovasculară, iar fiul nostru mai mic, Bond, s-a născut la Spitalul Brigham & Women din Boston în 1998.

* Royal Oaks, denumirea cartierului, înseamnă în engleză „stejarii regali”. (N.t.)

Am îndrăgit mult cei cincisprezece ani petrecuți la Facultatea de Medicină Harvard și la Spitalul Brigham & Women. Familia noastră a prețuit acei ani petrecuți în zona Greater Boston. Dar, în 2005, Holley și cu mine am convenit că sosise momentul să ne mutăm înapoi în Sud. Voiam să fim mai aproape de familiile noastre și am văzut-o ca pe un prilej să avem un pic mai multă autonomie decât avuseserăm la Harvard. Așa că, în primăvara lui 2006, am luat-o de la zero în Lynchburg, în ținutul muntos al statului Virginia. N-a durat mult până ne-am readaptat la viața mai relaxată de care ne bucuraserăm amândoi în copilăria petrecută în Sud.

Pentru o clipă, am rămas întins pe pat, încercând vag să îmi dau seama ce anume mă trezise. Ziua precedentă — o zi de duminică — fusese însorită, senină, doar un pic răcoroasă — o vreme de toamnă târzie tipică pentru Virginia. Holley, Bond (10 ani pe atunci) și cu mine ieșiserăm la un grătar acasă la un vecin. Seara vorbiserăm la telefon cu fiul nostru Eben IV (pe atunci, avea 20 de ani), care era în primul an la Universitatea din Delaware. Singurul hop al zilei fusese virusul respirator ușor pe care toți trei îl purtam încă de săptămâna trecută. Chiar înainte de culcare începuse să mă doară spatele, așa că am făcut o baie rapidă, ceea ce a părut să atenueze durerea. M-am întrebat dacă mă trezisem așa de devreme în dimineața asta din cauză că virusul încă mai sălășluia în corpul meu.

M-am mișcat ușor în pat și un val de durere m-a fulgerat în josul coloanei — mult mai intens decât seara trecută. Era limpede că virusul de gripă încă nu dispăruse și-și făcea mendrele. Cu cât mă trezeam mai bine, cu atât durerea se întetea. Întrucât nu reușeam să adorm din nou și mai aveam o oră până îmi începeam ziua de muncă, am hotărât să mai fac o baie caldă. M-am săltat în capul oaselor, mi-am coborât picioarele pe podea și m-am ridicat în picioare.

Instantaneu, durerea a mai urcat o treaptă de intensitate — o durere surdă, punitivă, care penetra adânc la baza coloanei. Lăsând-o pe Holley să doarmă, am pășit ușurel pe hol spre baia principală de la etaj.